

τιμῆς; Ποῦ εἶναι τὰ βεγγαλικά, ἅτινα ἐκάησαν ἐν χαρᾷ, ὅτε τυπικὸν ἐγγράφον ἐκοινοποιεῖτο πρὸς τὴν κυβερνήσιν, ποῦ εἶναι νὰ συνοδεύσῃσι τὼρα φαιδρότερα τῶν οὐρανίων ἄστρων τὴν ὑψηλὴν ἀπόφασιν τῆς κυβερνήσεως τοῦ τόπου τῶν; Ποῦ εἶναι ὅλα τὰ βεβακχευμένα ἐκεῖνα πληθῆ νὰ δείξωσιν, ὅτι συμμερίζονται τὴν πράξιν ταύτην τῶν κυβερνῶντων;

Θλιβερά σιωπὴ παρεκλούθησε τὸ διάταγμα τῆς ἐπιστρατεύσεως καὶ ἡ λήθῃ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ καλύψῃ ὑπὸ τὸν παγερὸν τάφον της. Ἀλλ' οὕτω λοιπὸν πρέπει νὰ θάπτηται ἡ τιμὴ ἐνὸς ἔθνους; Οὕτω πρέπει νὰ διακυβεύηται ἡ ὑπόληψις λαοῦ καυχωμένου καὶ διὰ τὸ παραμικρὸν, ὅτι εἶναι ἀπάγονος ἡρώων;

Πάντες γνωρίζομεν τίς πταίει διὰ τὴν ἐπώδυνον ταύτην τῆς Ἑλλάδος ἀσθένειαν. Διότι εἶναι ἀσθένεια νὰ πονῇ τὸ ἔθνος, ἡ δὲ κυβερνήσις νὰ ἐνθουσιᾷ. Πάντες γνωρίζομεν ποῦ ἔχει τὴν πηγὴν της ἡ νόσος αὕτη. Ἦρξατο ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει σπεύσαντα ἠναγκάσθησαν νὰ ὑπομείνωσι τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου ἐντὸς τοῦ κράτους γυμνά καὶ ἀνυπόδητα καὶ ἄσιτα γυρίζοντα εἰς τὰ βουνά. Ἡ ἀσθένεια αὕτη ἤρξατο, ὅτε ἡ ἐθνικὴ σημαία μόλις ξεδιπλωθεῖσα εἰς τὰς πεδιάδας τοῦ Δομοκοῦ ἐτυλίχθη αἰσχρῶς, ἵνα ὀπισθοδρομήσῃ χάριν τῆς πετσωματικῆς πολιτικῆς.

Ἥλλαξεν ἡ πολιτικὴ ἐκείνη; Ὁ κόσμος δὲν τὸ ἐννόησεν ἀκόμη, διὰ τοῦτο ψυχρῶς ἤκουσε τοῦ διατάγματος τῆς ἐπιστρατεύσεως.

Ἥλλαξεν ἡ πολιτικὴ ἐκείνη; Ὁ κόσμος δὲν τὸ ἐννόησε, διότι ἡ βραδύτης αὕτη περὶ τὴν δημοσίευσιν εἶναι ἔνοχος, μαρτυρεῖ ἀπόφασιν ἀναποφάσιστον, παιγνίδιον, οὗ τὸ ἀποτέλεσμα ἀφίεται εἰς τὴν τύχην.

Καὶ τὰ ἔθνη ποτὲ δὲν παίζουνσι τυχερὰ παιγνίδια.

Θυσιάζουσι τὴν νεότητά αὐτῶν εἰς τὸν βωμὸν τῆς τιμῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωσι τὴν πεποίθησιν ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος, ὅτι αὐτὸ, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἀνῆλθαι, δὲν θὰ ἦναι προῖον τῆς τύχης, ἀλλὰ τῶν πραγμάτων ἐν ἐπιγινώτει.

Σφίγγ.

Α! ΚΥΡΙΕ ΤΡΙΚΟΥΠΗ!

Εἶνε μάλλον ἀκίνδυνον νὰ τὰ βάλῃ τις μὲ ὄλους τοὺς ἀνδρας παρὰ μὲ μίαν γυναῖκα· φαντασθῆτε δὲ τί ἔχει νὰ πάθῃ ὅστις τολμήσῃ νὰ ῥίψῃ τὸ γάντι εἰς πολυάριθμον ὁμάδα αὐτῶν, ὠπλισμένων μὲ νεότητά καὶ καλλονήν.

Α, κύριε Τρικούπη! Ὅσον πεποίθησιν καὶ ἀνῆλθε εἰς τὰς ιδέας σας θέλετε ἀναγκασθῇ, μετ' οὐ πολὺ, νὰ ὁμολογήσῃτε, ὅτι ἦτο μέγιστον λάθος τὸ περὶ ἐπιστρατείας μέτρον σας, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς ἐνδιαφερομένης μερίδος.

Χθὲς μία ἀπὸ τὰς ἐρωμένας μου, ἡ ξανθὴ, σὲ ἀπεκάλεε Μαῖα καὶ ἡτοιμάζετο νὰ γείνῃ Καρλόττα, ὅταν, ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας δῆθεν, θὰ μεσῶρητε μακράν της τίς οἶδε πόσον.

Ἐνθυμεῖσθε ποῖος χεῖμαρρος ψήφων ἀνέδειξε δῆμαρχον, ἐναντίον ὅλων τῶν στοιχημάτων τοῦ φίλου σας κ. Ράλλη, τὸν μέγαν τῆς **Λυσεντερίας** εὐεργέτην κ. Σουτζὸν; Διατί τάχα; Διότι εἰς τῶν κυριῶν τὰ ὅσα ἀντήχει μονατόνως πλέον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Κυριακοῦ, ἐνῶ τὸ ἄλλο ἦτον εὐηχρότερον, γλυκύτερον, πρωτοτυπώτερον.

Ἄν ἐμειδιᾷτε λοιπὸν μέχρι σήμερον μὲ τοῦ Γράνην τὴν ὑποθατικὴν ἀντιπολίτευσιν, τρέμετε τώρα, ὅτε σὰς ἀντιπολιτεύονται δαίμονες, καὶ δαίμονες ὠραῖοι.

Βεβαίως, προκειμένου περὶ πατρίδος, πρέπει νὰ ζητηθῇ καὶ ἡ ἐσχάτη θυσία, ἀλλ' ὅταν τὰ τῆς πολιτικῆς σημεῖα

Α'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 9

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—ΕΣΠΕΡΙΣ

(Συνέχεια ὅδε προηγ. φύλλον)

Τρεῖς μῆνας πρὸ τοῦ χοροῦ τοῦ Κόμητος τοῦ Σαλν-Μὼρ καὶ τῆς ἐπανόδου ἐπομένως τοῦ Ἐδουάρδου, εἰς μίαν τῶν ἀπομεμακρυσμένων συνοικιῶν τοῦ Λονδίνου, καὶ εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα οἰκίσκου τινὸς παλαιοῦ συνέβαινε σκηνὴ σπαρταξικάρδιος. Ἦτο ἡ δωδεκάτη τῆς νυκτός, ὁπότε φωναὶ ἀγχοῖαι ἐκ τῆς μεμονωμένης οἰκίας ἐξήγειραν τοὺς πέριξ. Κλέπται! Κλέπται! ἐφώναζον πάντες χωρὶς νὰ εἰξεύρωσιν ἀκριβῶς τί συμβαίνει καὶ ὥρμησαν διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας ἐπάνω. Εἰς τὴν δωματίων ἠκούοντο φωναὶ ὑπόκωφοι πᾶσχοντος.

Φῶς! Φῶς! ἐζήτουν πάντες καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους εἰς τῶν ὑπηρετῶν ἦναψε τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης λύχνον, φοβερὰν θέαμα παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν. Νεανίας μόλις ὑπερβάς τὸ εἰκοστὸν ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐκεῖτο χαμαὶ ἐξηπλωμένος καὶ κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς χεὶρὸς τὴν ἀποστάζουσαν ἐτι αἷμα ἐπὶ τοῦ στήθους του πληγὴν, τὸ ὑποκάμισόν του ἔφερε κηλίδας αἵματος, ὁ λαιμοδέτης καὶ τὸ σανίδωμα, ἐπίσης εἰς τὸ πλευρὸν του δὲ παρέκειτο αἵμοσταγὲς ἐγχειρίδιον. Ὁ δὲ πληγώμενος εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου, τὸ βλέμμα σχεδὸν ἀπλανὲς καὶ ἐφαίνετο ἐξηντλημένος ἐντελῶς. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρόλευκον, ὡς ἡ ἀναλυομένη λαμπὰς καὶ εἰς τὸ χεῖλος του εἶχεν ἀπομείνει ὥσει λησμονημένος ὁ μορφασμὸς τῶν ἀλγυδόνων.

— Νὰ φωνάζωμεν τὸν ἰατρὸν, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα, δὲν εἶναι νεκρός.

Οἱ ἀναβάντες χάριν περιεργείας ἦσαν ἀληθῶς πολλοί, οὐδεὶς δ' αὐτῶν ἠδύνατο νὰ παράσχῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν πάσχοντά καὶ συνεζήτουν μόνον χαμηλῇ τῇ φωνῇ, οἱ μὲν διατεινόμενοι ὅτι ἠτύχτην ἦσαν, οἱ δὲ ὅτι ἐδολοφονήθη.

Ἡ ἀστυνομία εἰδοποιηθεῖσα ἐφθασεν ἀμέσως καὶ ἔσπευσε νὰ μάθῃ παρὰ τῆς οἰκοδέσποινης τὸ ὄνομα, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παθόντος.

Ἀλλ' ἡ οἰκοδέσποινα οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζεν εἰμὴ μόνον,

αυδότης προμηνύουσι πολέμον, εἶναι πολὺ τυραννικὸν νὰ ἀφαιρέσῃτε τὰ εἶδωλα τῶν γυναικείων καρδιῶν, καὶ νὰ τὰ θέσῃτε μαλίστα εἰς θέσιν ἐπισημῆ. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ὁ πόλεμος ἦτον ἐπὶ θύραις, ἔπρεπε νὰ οὐκέρηθῃ πολὺ, καὶ νὰ σταθμιστῇ καλῶς τοιοῦτου μέτρου τὸ συνέπεια· πρὶν ἢ ἀποφασίσῃτε νὰ τὸ πραγματοποιήσῃτε.

Τί ὠρελεῖ ἂν προφυλάξῃτε τὴν πατρίδα ἀπὸ τὸν Τούρκον, καὶ ἀπ' ἑτέρου ἐκθέσῃτε τόσας χιλιάδας τρυφερῶν ψυχῶν εἰς τὰς ἀγωνίας τοῦ ἔρωτος; Καὶ γνωρίζετε, ὅτι δὲν εἶναι Τούρκος τὸ παιδί τῆς Ἀφροδίτης· τὰ βάζει καὶ με αὐτοὺς τοὺς θεοὺς. Τί δὲ θὰ γείνῃ ἡ Ἑλλάς, ἂν ὁ μαρσμός εἰσδύσῃ εἰς τὰν παρθένον τῆς τὰ Ἀφροδίτα στήλης;

Ἄ, κύριε Τρικούπη, ὁ πολιτικὸς πρέπει νὰ μετᾷ τὸ πᾶν μετὰ τῆς λογικῆς καὶ τῆς πείρας τὸ μέτρον, ἀλλ' ὑμεῖς, ὡς φαίνεται, δὲν ἔχετε προμηθευθῇ τοιοῦτον.

Κλαίουν, κλαίουν τὰ κορίτσια καὶ ἑκάστον δάκρυ τῶν ἰσχυρὰν μετὰ τὴν ἀρθρα τῆς «Βφημερίδος», κ. Τρικούπη.

Καί, νὰ σὰς εἰπῶ, δὲν ἔχουν ἄδικον τὰ τσαμένα. Φαντασθῆτε αὖθις, πόσα θὰ μείνουν εἰς τὰ κράα ἀπὸ ἐμειμένον, τοῦ ὁποίου τὴν καρδίαν τσιμποῦν μία ξανθὴ, μία μελαγχροινὴ, μία καστανόφθαλμος, μία ξανθὴ με μαῦρα μάτια καὶ μία μελαγχροινὴ με γλαυκὰ, — διότι δοξάζω πῶς ὅτι ἔκαμιν ὁ θεὸς εὐμορφον ἐν τῇ γυναικείᾳ φόρμᾳ εἶναι ἐξ ἰσοῦ sublime, ὅπως οἰανδήποτε ὄψιν καὶ χρῶμα ἂν παρουσιάζηται, ἐπομένως οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγῃ· πρέπει ν' ἀπολαμβάνῃ τις ὅλων. Ἄν δὲ πάντες οἱ συνομήλικόι μου ἔχουσιν ἴσον ἀριθμὸν, συλλογισθῆτε τί ἐγκατάλειψις καὶ ἐρημία!

Ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς δὲν εἶνε ὀλιγώτερον σκληρὸν τὸ μέτρον σας, κ. Τρικούπη. Ἡμεῖς, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τοῦ Μικούλη, γνωρίζομεν παντὸς ἄλλου κάλλιον νὰ ὑπερασπίζωμεν τὴν πατρίδα μας κατὰ τῶν ἐχθρῶν,

ἀλλ' ὅταν ἔχῃ ἀνάγκη. Ἴσως εἰπῇτε ὅμως ὅτι μᾶς ἐτοιμάζετε διὰ τὴν ἀνάγκη. Πῶς; Ἡμεῖς, οἵτινες εἰχομεν τὸν Θεμιστοκλέα πρόγονον, ἔχομεν χρεῖαν προτομασίας; Δὲν ἔχομεν καρδίαν μεγάλην; Τί τὰς θέλετε τὰς ἐπιστρατείας;

Συλλογισθῆτε, πόσον θὰ πάθῃ ἡ φιλοτιμία τοῦ καλοναβρεμμένου ἐκείνου νέου, ὅστις, ἀφοῦ μετεβάλλετο ὑπὸ τοῦ δεινοῦ Λαμπρῆ εἰς ζῶν φιγουρίνιον, δὲν παρουσιάζετο εἰς τὸν κόσμον πρὶν ἐρωτήσῃ εἰκοσάκις τὸν καθρέπτην του, ὅταν τὸν ἐνδύσῃ τὸ Φρουραρχεῖον μετὰ τὰ ἐν εἰδῇ σακκουλίου παληόρουχά του.

Φαντασθῆτε τὴν θέσιν τοῦ ἄλλου, νὰ κτυπᾷ ἡ ὥρα καθ' ἣν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἀστέρων συνήντα τὴν ἐρωμένην του, καὶ νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπὸ τὸν Μενδρῶσε, νὰ ᾔνε σκοπός! Καὶ μετ' ὀλίγον νὰ εὐρίσκηται οὐχὶ παρ' ἐκείνη εἰσπνέων τὸ μῦρον τῆς κόμης τῆς, ἀλλὰ παρὰ κοιμωμένους συστρατιώτας του ῥοφῶν τὸ ἄρωμα τῶν ποδῶν των!

Ἄ, κύριε Τρικούπη!

Μόνον εἰς τοὺς συζύγους καὶ τὰ γεροντοπαλλήκαρα εἶνε ἴσως ἀνεκτὸν τὸ τῆς ἐπιστρατείας διάταγμα.

Τῶν μὲν αἱ σύζυγοι, μὴ εὐρίσκουσαι πλέον ἀναπληρωτικούς, θὰ ἀφιερῶσιν ὅλως εἰς τοὺς τακτικούς τῶν συζύγους, τῶν δὲ αἱ ἐρωτικαὶ ἀπόπειραι θὰ ὦσιν εὐτυχέστεραι, διότι ἐπὶ τέλους τί θὰ κάμουν καὶ τὰ κορίτσια τὰ καυμένα, θὰ στραβοκυτᾶζον τοὺς γέροντας, ἐλλείψει νέων.

Ἐν τέλει, καλίστην ἐνεποίησε καθ' ὅλην τὴν κοινωνίαν ἐντύπωσιν ἡ ἀνταισθηματικὴ αὕτη πράξις τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις μεγίστας ἀφεύκτως θέλει ἐπιφέρει εἰς τὰ τοῦ τόπου πράγματα ἀνωμαλίας.

Ἄ, κύριε Τρικούπη!

Μάριος.

ὅτι ἐκαλεῖτο Ἐδουάρδος Δωρναὶ καὶ ἦτο διευθυντὴς τοῦ γραφείου ἐμπορικοῦ τινος οἴκου.

Ἐν τούτοις ἐφθασε καὶ ὁ ἱατρὸς, ὅστις ἔσπευσε νὰ δέσῃ τὴν πληγὴν τοῦ πάσχοντος καὶ νὰ τῷ παράσχῃ τὰς πρώτας βοηθείας. — Ὑπάρχει ἴσως ἐλπίς νὰ σωθῇ — εἶπεν ὁ ἱατρὸς — Ἡ λιποθυμία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ αἵματος.

Δύο ἐκ τῶν παρισταμένων ἔθεσαν τὸν πάσχοντα ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ προσεπάθουν νὰ τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν διὰ τῶν πτητικῶν ἀρωμάτων, ἐνῶ ὁ ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας ἐφρόντισε νὰ κλείσῃ καὶ σφραγίσῃ τὸ κιώτιόν του.

Τὴν πρῶτην τῆς ἐπιούσης ἔφερον τὸν πάσχοντα ἐπὶ κραββάτου εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Ἀγ. Ὁωμᾶ. Εἶχεν ἤδη συνελθεῖ ἄλλὰ δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ λαλήσῃ καὶ ὁ ἱατρὸς εἶχεν ἐμποδίσῃ τὴν ἀστυνομίαν νὰ τὸν ἀνακρίνῃ. Μόνον δὲ μετὰ παρέλευσιν πέντε ἡμερῶν ὁ ὑπάλληλος ἦλθε νὰ λάβῃ τὴν κατάθεσιν του.

— Γνωρίζετε τοὺς δολοφόνους; Εἰσθε βέβαιοι, ὅτι ἂν τοὺς ἴδῃτε θέλετε τοὺς ἀναγνωρίσει ἀμέσως; — Ἠρώτησεν ὁ ὑπάλληλος τὸν πληγωμένον, ὅστις εἶχεν ἀνακαθίσει ἐπὶ τῆς κλίνης του.

— Μοὶ ἐνετυπώθησαν τοσοῦτον οἱ χαρακτῆρες τῶν — ἀπήντησεν ὁ Ἐδουάρδος — ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ

τοὺς ἀναγνωρίσω ἀμέσως. Ἄ! ἐὰν ὑπωπτεύοντο, ὅτι δὲν ἤθελον ἀποθάνει ἀμέσως. . .!

Ὁ ὑπάλληλος ἐσήμανε τὸν κώδωνα, ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ὠδηγήθησιν ἐνώπιόν του, ὅσοι κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς οἰκοδοσποίνης εἰσῆρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Ἐδουάρδος περιέφρε τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου. — Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν — εἶπεν — οὐδεὶς. Προσῆγαγον ἔπειτα ἐκτὸς τῶν ὑπηρετῶν τοὺς γείτονας, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Ἐδουάρδος ὡμολόγησεν, ὅτι δὲν τοὺς γνωρίζει.

— Δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ συμβάντος — ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν του ὁ Ἐδουάρδος — ἀνθρωπὸς τις μετρίου ἀναστήματος, ἰσχνός, με γενειάδα μέλαιναν καὶ δασεῖαν μαλλόν, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην, παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ μοὶ ἐδείξεν ἀποδεικτικὰ ἐμπορικοῦ τινος οἴκου, εἰς ὃν εἶχε χρηματίσει ἄλλοτε καὶ μοὶ ἐζήτηε νὰ τὸν συστήσω εἰς τὸν κ. Δάξωνα, ὅπως τῷ δώσῃ ἐργασίαν, διότι ξένος εἰς τὸ Λονδίνον, δὲν εἶχεν ἄλλο καταφύγιον ἢ τὴν ἐργασίαν, ἥρχετο δὲ πρὸς με ὡς πρὸς συμπατριώτην καὶ ἐζήτηε προστασίαν. Γῶ ὑπεσχέθην τὴν συνδρομήν μου, ἀλλ' ὁ κ. Δάξων εὐρίσκετο τότε εἰς Μάντσεστερ καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ προῶ εἰς οὐδέν. Τότε προσποιούμενος ἀρχαίαν φιλίαν, τὴν ὁποίαν οὐδόλως ἐνεθυμούμην, ἤρχισε νὰ με ἐξετάζῃ περὶ τῆς οἰκογε-